

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΗΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ

—
1886

Π Ι Ν Α Κ

των ἐν τῷ ΙΣΤ' τόμῳ (ἀπὸ 1 Ἰουλίου μέχρι 31
Δεκεμβρίου 1886) περιεχομένων

Αἰδοιτιδὸς ἀφιδδουθεραπεία.	10.
Αἰθέρος ἐνέσεις ἐπὶ κυρτικῆς κατὰστάσεως συνέπειαι αἰμολογίας κατὰ τὸν τοκετόν.	106.
Αἰθιοπία ὑπὸ ἰατρικὴν ἔποψιν (Ἐπιφυλλίς) ὑπὸ Ν. Παρίση.	299.
	314. 331. 346. 361. 378. 409.
Αἰμοστατικὴ ἐνέργεια ἀντιπυρρῆνης.	44.
Αἰμοσφαιρινουρία ἐξ ἀλκαλοειδῶν τῆς κίνας, ὑπὸ Κ. Σάββα στρατιωτικοῦ ἰατροῦ.	241.
Ἀκαδημία ἰατρικῆς Παρισίων.—Πτωματῖναι, μικρῶν (Συν. τόμ. ΙΕ. Σελ. 393), ὑπὸ Α. Γεωργιάδη. 6. 19. 39. 54. 68. 88. 101. 119. 134. 150. 167. 181. 195. 213. 229. 246. 261. 279.	
Ἀλγηδόνων θεραπεία.	122.
Ἀλκαλοειδῶν κίνας παρεγώγα αἰμοσφαιρινουρίας, ὑπὸ Κ. Σάββα στρατιωτικοῦ ἰατροῦ.	241.
Ἀλώπεκίας κατὰ πλάκας θεραπεία.	26. 76.
Ἀνατομικοῦ φροντιστηρίου κανονισμοί, διὰ Β. Δ.	259. 268.
Ἀντιπυρρῆνης αἰμοστατικὴ ἐνέργεια.	44.
Ἀντιπυρρῆνη εἰς θεραπείαν δξέως ρευματισμοῦ ἀρθρῶν.	813.
Ἀντιπυρετικὴ ἐνέργεια ὕδατος κατὰ τὸ Ἰκράνιον (Ἐπιφυλλίς), ὑπὸ Γ. Ζαβιτσάνου.	10.
Ἀντισηπτικὴ θεραπεία τῶν τραυμάτων ἐν γένει κατὰ Μ. Σάββα, ὑπὸ Παύλου Ἰωάννου. 273. 289. 305. 321. 353. 369. 386. 404.	
Ἀντισηπτικαὶ ἐνέσεις κατὰ τῶν παρασιτικῶν νόσων.	376.
Ἀποθιώσεων τῶν ἐν Ἀθήναις δελτίον, κατὰ Φεβρουάριον 1885. 12.—κατὰ Μάρτιον. 28.—κατὰ Ἀπρίλιον.	60.
Ἀρθρίτιδος θεραπεία.	204.
Ἀρθρίτιδος φυματιώδους τοῦ ἀριστ. γόνατος ἕσθις δι' ἀρθροτομίας, ὑπὸ Β. Καλλιόντζη.	257.
Ἀστικῆς ὑγιεινῆς ἐκθέσις ἢ ἐν Παρισίῳ, ὑπὸ Γ. Βάρβα. 113. 129. 145. 161. 177. 193.	
Ἀφιδδουθεραπεία αἰδοιτιδῶν.	10.

Βακτηρίδια Έρυθράς, υπό Π. Παμπούκη.	22.
Βήξ ή από του τριδύμου νεύρου.	74.
Βιβλιοκρισία, επί της Συγγραφής Σ. Κινέλλη, υπό Ι. Θεοφανίου (έν Άγγονίω). 184. 201. 217. 235.— Επί της συγγραφής Pacinotti, i vasi linfatici nei sarcomi, υπό Ι. Βάμβα. 189.— Επί της συγγραφής Ν. Παρίση μετ'αφάσεως της Ιστορίας της Ιατρικής Bouillet, υπό Α. Γεωργαντά. 267.— Επί της συγγραφής Κοιστομοίρη, περί άφθαλμολογίας και όπτολογίας των άρχαίων Ελλήνων, υπό Άναγνωστάκη. 391.	
Βισμουθιον ύπονιτρικόν εις επίθεσιν τραυμάτων, κατά Gosselin και Héret, υπό Α. Γεωργαντά.	2. 17.
Βλέννορροίας θεραπεία.	285.
Βορικόν δξύ εις θεραπείαν νοσημάτων στόματος.	329.
Βουβώνος θεραπεία.	284.
Βρογχοκλήης έξοφθαλμίου θεραπεία δι' ύδροθεραπευτικής.	76.
Γαργάρισμα άγτισθηπτικόν στόματος.	250.
Γλωσσοχειλοφαρυγγικής παράλύσεως δύο περιπτώσεις (Ιατρική Κλινική Κ. Δηλιγιάννη), υπό Γ. Σκουμπούρη.	33.
Διαβήτου πορεία, επιπλοκαί και θεραπεία, κατά Hardy, υπό Δ. Δημητρίου (έν Λαμία).	337. 357. 374.
Διάκλυσμα στόματος.	361.
Διαλειπάντων πυρετών χρονίων θεραπεία, υπό Α. Τσίλιου (έν Θεσπιαίς).	73.
Διάτάσεως στομάχου θεραπεία.	284.
Δελτίον των έν Αθήναις αποδηώσεων, κατά Φεβρ. 1885. 12. —Κατά Μάρτιον. 28. —Κατά Άπριλιον.	60.
Δεψικόν ύδράργυρος.	344.
Δυσκοιλίης παιδών θεραπεία.	93.
Δυσουρίας θεραπεία.	122.
Δυσπεψίας δξίγου θεραπεία.	221.
Δυσπνοίας θεραπεία.	360.
Έγκάματος θεραπεία.	138.
Έγκύων έκλαμψία κατά τε την κύησιν και τον τοκετόν. (Κλινική Ριζοί, έν Παρισίοις), υπό Ε. Φοντάνα (έν Παρισίοις).	68. 81.
Έκδοράξ θηλής μαστού θεραπεία.	298.
Έκθέματος των τριχών της κεφαλής θεραπεία. 27.—93.—137.—327.	

Έκθεσις άστικης ύγιεινής ή έν Παρισίοις, υπό Ι. Βάμβα. 113. 129. 145. 161. 177. 193.	
Έκθέματος σφιλικοϋ θεραπεία.	221.
Έκθέματος παρασιτικοϋ θεραπεία.	237.
Έκλαμψία κατά τε την κύησιν και τον τοκετόν (Κλινική Ριζοί έν Παρισίοις), υπό Ε. Φοντάνα (έν Παρισίοις).	68. 81.
Έκλαμψίας επίλογου θεραπεία.	204.
Έξοφθαλμίου βρογχοκλήης θεραπεία δι' ύδροθεραπευτικής.	76.
Έπίθεσιν τραυμάτων δι' ύπονιτρικού Βισμουθίου, κατά Gosselin και Heret υπό Α. Γεωργαντά.	2. 17.
Έπιστάξεως θεραπεία.	249.
Έπιφυλλίς.—Τό άντιπυρετικόν του ύδατος κατά το Κοράνιον, υπό Γ. Ζαβιτσάνου. 10.— Αίθιοπία υπό Ιατρικόν έποψιν, υπό Ν. Παρίση. 299. 314. 331. 346. 361. 378. 394. 409.	
Έρυθράς βακτηρίδια υπό Π. Παμπούκη.	22.
Έσχάρων έκ κατακλίσεως θεραπεία.	76.
Έταιρία Ιατρική ή έν Αθήναις. Έορτή πεντηκονταετηρίδος. Θεραπευτήρια έν Θεσσαλία κατά την έπιστράτευσιν, υπό Β. Παπαβασιλείου.	153. 165.
Θρομβώσεως της έν ταις φλεβίν. θεραπεία.	77.
Ιατρική έταιρία Αθηνών. Έορτή πεντηκονταετηρίδος.	1.
Ιατρική Κλινική Κ. Δηλιγιάννη. Δύο περιπτώσεις παράλύσεως γλωσσοχειλοφαρυγγικής, υπό Γ. Σκουμπούρη.	33.
Ιωδιοφορμιούχος ούάκτι.	284.
Καθαρτική κόκκις.	250.
Καταγμάτων στου μηρού θεραπεία (Κλινική Tillaux), υπό Ι. Θεοφιδου (έν Παρισίοις).	49.
Κερατιτίδος διαμέσου θεραπεία δι' ενέσεων.	10.
Κλιματολογίας και ύδρολογίας συνεδρίου διεθνούς του έν Βιαννάζ πρόγραμμα.	122. 138. 156. 172.
Κοκαίνης δηλητηριώδη αποτελέσματα.	49.
Κοκαίνη επί σφιλικών παθήσεων. 44.—Εις θεραπείαν κοκκύτιδος βηχός. 237.—Εις θεραπείαν ρωγμών των θηλών του μαστού. 250.—Εις θεραπείαν κυνάγχης στήθους.	298.
Κοκκύτιδος βηχός θεραπεία.	237.—330.
Κολπίτιδος θεραπεία.	45.

Κοξαλγίας υστερικής από τραυματικής αίτιας παρ' άνδρι περιπτώσεις, κατά Charcot, υπό Α. Γεωργαντά.	57. 84. 97. 118.
Κορύζης έκτροπική θεραπεία.	42.
Κύψις και χαλέρα.	377.
Κύθου λούτρα (Παρατηρήσεις τῆ 1884), υπό Γ. Αϊσιώπιδου (έν Κύθῳ).	284. 282.
Κυνάγχης στήθους θεραπεία διὰ Κοκαίνης.	298.
Κυστίτις φυματιώδης, υπό Β. Γκιζη.	293. 309. 324.
Λειχήνησ τῶ ἀγρίῳ θεραπείαι.	138.
Λιθοθρυψία ταχεία κατά Bigelow διὰ κοκαίνης, υπό Β. Κάλιωντζῆ.	278.
Λύσσης θεραπείαι.	326.
Μήνιγγίτιδος, φυματιώδους θεραπείαι τῆ χρήσι ἰδιοφάρμιου ἐξωτερικῶς.	296.
Μικρόβια και Πτωματίνας. Ἀκαδημία ἰατρική ἢ έν Πάρισις (Συν. τμ. ΙΕ'. Σελ. 398) υπό Α. Γεωργαντά. 6, 19: 39. 54. 68. 88. 101. 119. 134. 150. 167. 181. 195. 213. 229. 246. 261. 279.	
Νευραλγίαι κατά τόν μαστόν, κατά Perillon, υπό Α. Γεωργαντά.	209. 225.
Ὀγκων χοιράδικων θεραπείαι.	188.
Ὀδονταλγίας θεραπεία.	361.
Ὀνειρον ὡς αἷτιον υστερικής παραλύσεως.	390.
Ὀξαλουρίας θεραπεία.	187.
Ὄξυμυελίδη.	408.
Ὄξυμυελία καθ' ὅσον τῶν βρεφῶν θεραπεία.	77.
Ὄστρακιάς ἐπιδημία έν Θεσπιαίς, υπό Α. Τσέλιου (έν Θεσπιαίς).	341.
Παιδων σπασμωδίασ θεραπεία.	98.
Παραλύσεως γλώσσοχειλεσφαρυγγικῆς δύο περιπτώσεις (ἰατρική κλινική Κ. Δηλιγιάννη), υπό Γ. Σκούμπουρδη.	33.
Παράλυσις υστερική συνεπεία ὄνειρου.	390.
Παρασιτικῶν νόσων θεραπείαι δι' ἀντισηπτικῶν ἐνεργειῶν.	376.
Πάρεσσις μεθυλικῶσ θεραπευτικῆ ἐνεργείας.	108.
Πιλοκαρπίνη εἰς θεραπείαν τετάνου ρευματικοῦ.	408.
Πτωματίνας και Μικρόβια. Ἀκαδημία ἰατρική ἢ έν Πάρισις.	

(Συν. Τόμ. ΙΕ'. Σελ. 393), υπό Α. Γεωργαντά. 6. 19. 39. 54. 68. 88. 101. 119. 134. 150. 167. 181. 195. 213. 229. 246. 261. 279.	
Πυρετῶν χρόνιων διαλειπόντων θεραπεία, υπό Α. Τσέλιου (έν Θεσπιαίς).	73.
Πυρεθίνη ὡς ἀντισηπτικῶν.	204.
Πυρεθίνη.	328.
Ῥευματισμοῦ ὀξείας ἄρθρων θεραπεία δι' Ἀντιπυρίνης.	313.
Ῥωγμῶν θηλῶν μαστοῦ θεραπεία διὰ Κοκαίνης.	250.
Σπάρτείνη κατά καρδιακῶν παθῶν.	205.
Στοματίτιδος ὑδραργυρικῆς θεραπεία.	188.
Στόματος νοσημάτων θεραπεία διὰ βορικοῦ ὀξέος.	329.
Στομάχου διατάσεως θεραπεία.	284.
Στραβισμούσ θεραπεία.	121.
Συνεδρίου διεθνοῦσ ὑδρολογίας και κλιματολογίας τοῦ έν Biarritz πρόγραμμα.	122. 138. 156. 172.
Συφιλίδοςσ θεραπεία.	25.
Ταινίαςσ θεραπεία.	360.
Τέτανος ρευματικῶσ λαθείς διὰ πιλοκαρπίνης.	408.
Τραυμάτων ἀντισηπτικῆσ θεραπεία έν γένει, κατά Moselig, υπό Π. Ἰωάννου.	273. 289. 305. 321. 353. 369. 386. 401.
Υγιεινῆσ ἀστικῆσ ἐκθεσις ἢ έν Πάρισις, υπό Ι. Βάμβα.	113. 129. 145. 161. 177. 193.
Υδραργυρικῆσ στοματίτιδοςσ θεραπεία.	188.
Υδράργυρος δεψικός.	344.
Υδρολογίαςσ και κλιματολογίαςσ διεθνοῦσ συνεδρίου τοῦ έν Biarritz πρόγραμμα.	122. 138. 156. 172.
Υπνόνηςσ θεραπευτικῆσ ιδιότητες.	107.
Υπνωτικῶν.	285.
Υπονιτρικῶν Βισμούθιον εἰς ἐπίδρασιν τραυμάτων, κατά Gosselin και Héret, υπό Α. Γεωργαντά.	2. 17.
Υστερικής κοξαλγίαςσ από τραυματικῆσ αίτιασ παρ' άνδρι περιπτώσειςσ κατά Charcot, υπό Α. Γεωργαντά.	57. 84. 97. 118.
Υστερικήσ παράλυσιςσ συνεπεία ὄνειρου.	390.
Φαρμάκων ἐνέργειασ από ἀποστάσεως.	406.

ηΐ

Φροντίδες κατά την παιδικήν ηλικίαν. Ακαδημία (αίτιας η εν Παρίσις, υπό Ε. Κορομηλά (εν Παρίσις).	259.
Φυματιώσεως θεραπεία.	188.
Χειμέτων θεραπεία.	77.
Χοιβάδικων δγκων θεραπεία.	188.
Χολέρα και Κύσις.	377.

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΟ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΒΛΙΘΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ
Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΛΕΣ

Διά τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. Ν. 20.
» » Ἐσωτερικόν » » 15.
» τρῶς κκ. Φοιτητάς » » 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὴ Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
Ὅδὸς Πινακωτῶν
ΑΡΙΘΜΟΣ Β

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Διοικήρις τῆς ἐν Ἀθήναις ἰατρικῆς ἐταιρίας. — Πειραμα-
τικαὶ μελέται περὶ τῶν δι' ὀπιοειδοῦ βιαμοθίου ἐπιδύσεων. — Ἀκαδημία τῆς
ἰατρικῆς ἢ ἐν Παρισίοις. Πτωματῖνα καὶ μικρόβια. (Συνέχ.) — Ἐνέσεις εἰς
θεραπείαν τῆς διαμέσου κερατίτιδος. — Θεραπεία τῆς ἀφώδου αἰδοιτιδος.
— Ἐπιφυλλίς. Τὸ ἀντιπυρετικόν τοῦ ὕδατος κατὰ τὸ καράνιον, ὑπὸ Γ. Ν.
Ζαβιτσάνου. — Δελτίον τῶν ἐν Ἀθήναις ἀποβιώσεων κατὰ μῆνα Φεβρουάριον
1885. — Εἰδοποιήσεις. — Βιβλιογρ. δελτίον.

Ἡ Ἐν Ἀθηναίς Ἰατρικὴ Ἐταιρία

Ἡ ἐν Ἀθήναις Ἰατρικὴ Ἐταιρία θέλει ἐγκαινίσει τὴν δευτέ-
ραν αὐτῆς πεντηκονταετηρίδα δι' ἐπιστημονικῶν συνεδριῶν τελε-
σθησομένων δημοσίᾳ τῇ 22α καὶ 23α τοῦ ἐπιόντος Μαρτίου 1887.
Ἐπικαλεῖται δὲ εἰς τὰ ἐγκαινία ταῦτα νέας περιόδου τὴν παρου-
σίαν καὶ σύμπραξιν τῶν ἀντεπιστελλόντων καὶ ἐπιτίμων αὐτῆς
ἐταίρων καὶ παντὸς ὁμοεθνοῦς συναδέλφου, προαιρουμένου νὰ συγ-
εισφέρῃ τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ ἔρανον.

Παρακαλεῖ δὲ τοὺς ἀξιοτίμους ἰατροὺς, τοὺς ἀποδεχομένους
τὴν φιλικὴν ταύτην πρόσκλησιν, νὰ δηλώσωσιν ἐν καιρῷ τὰ θέ-
ματα, περὶ ὧν προτίθενται νὰ πραγματευθῶσιν, ἵνα καταταχθῶσιν
ἐν τῷ προγράμματι τῆς ἑορτῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουνίου 1886.

Ὁ πρόεδρος
Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ,
Γαλ. Τομ. 157,

Ὁ γραμματεὺς
Κ. Διγενής.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙ' ΥΠΟΝΙΤΡΙΚΟΥ ΒΙΣΜΟΥΘΙΟΥ ΕΠΙΔΕΞΕΩΝ.

ΚΑΤΑ GOSSELIN ΚΑΙ HÉRET.

Ἐν ἑτέρῳ ὑπομνήματι καταδείχθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν συγγραφέων ὅτι πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν ἀντισηπτικῶν ἐπιδέσεων δεόν νὰ ἐξετασθῶσιν αὐταὶ ὑπὸ ἑποψίν φυσιολογιοπαθολογικὴν, καὶ νὰ διευκρινισθῇ ὅτι πλὴν τῆς παρσιτοκτόνου ἐνεργείας τὰ ἀντισηπτικά κέκτηνται καὶ τοπικᾶς ἐνεργείας νῦν μὲν καταφανεῖς καὶ βεβαίαις ἐπὶ τοῦ αἵματος οὐ τὰ σωμάτια θρομβουσι, νῦν δὲ εἰκαστάς ἐπὶ τῶν νεύρων καὶ τῆς θρέψεως. Ἐκ τούτων ἤχθησαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον ἐκπληροῖ διπλοῦν σκοπὸν α'. ὅτι δι' αὐτοῦ ἀποβαίνει περιττὴ ἢ χρεῖς τῶν διατροφῶν σωλήνων, καὶ β'. ὅτι δὲν εἶναι ἀνγκυαία συχνὴ τῶν ἐπιδέσεων ἀλλαγὴ.

Ἡ τῆς ἐπιδέσεως αὕτη μέθοδος, καίτοι ἔσχε θιασιώτας οὐκ ὀλίγους, δὲν ἔσχεν ὅμως καὶ τῆς θεούσης ὑποστηρίξεως παρὰ πάντων τῶν χειρουργῶν μ' ὅλον τὸ αἶσιον τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς χρήσεως αὐτῆς. Πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀπὸ τῆς πράξεως ἐπὶ τῶν πασχόντων ἀνθρώπων διὰ τῆς θεραπευτικῆς ταύτης μεθόδου πορισμάτων οἱ ἰδρυταὶ αὐτῆς GOSSELIN καὶ HÉRET ἐπεχείρησάν καὶ ἐπὶ ζῶων πειράματα, ὧν τὸ περιγεγόμενον συνοψίζομεν ἑνταῦθα.

Α'. — Πειράματα.

Ἐνεργηθέντων ἀκρωτηριασμῶν καὶ ποικίλων τραυμάτων κατὰ τὴν αὐχένα καὶ λοιπὰ τοῦ σώματος μέρη ἐπὶ ἰνδοχείρων καὶ κονίλων μεθ' ὅλων τῶν δυνατῶν τῆς ἀντισηπτικῆς μεθόδου προφυλάξεων πρὸ καὶ κατὰ τὴν ἐγγείρησιν διὰ τοῦ φανήου ὀξέος, ἐπεπέσθησαν ἢ διεβράχθησαν αἱ τραυματικαὶ ἐπιφάνειαι δι' ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου, ἀκολούθως δὲ συνεκρατήθησαν τὰ χεῖλη τῶν τραυμάτων διὰ ῥάμματος εἴτε ἐκ caiguil εἴτε ἐξ ἀργύρου χωρὶς διατρήτων σωλήνων.

1. — Χρῆσις τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου εἰς κόριν. — Ἐπὶ τῶν τραυματικῶν ἐπιφανειῶν δέκα καὶ τεσσάρων ζῶων, δέκα ἀκρωτηριασθέντων καὶ τεσσάρων τραυματισθέντων κατὰ τὸν λαίμηδν διὰ τραύματος ἀπὸ ἐξ ἕως ἑπτὰ ὑψεκτομέτρων μακρῶν, ἐπεπέσθη λίαν λεπτὴ κόριν ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου ἕσον γράμματος περίπου εἰς λεπτὴν στρώσιν, καὶ ἀκολούθως ἐπεδέθησαν τὰ τραύματα ὡς ἤδη εἴρηται. Εἰς διατῶ τούτων τὰ τραύματα ἠνώθησαν ἀμέσως κατὰ βάλος καὶ εἰς τὰ χεῖλη χωρὶς νὰ ἐκρεύσῃ αἷμα ἢ πύον, εἰς τέσσαρα ἢ ἐπούλωσις ἦτο τελεία ἐντός ἐξ ἕως

δέκα ἡμερῶν μετὰ λίαν μετρίαν ἐπιπολαίαν πύησιν ὑπὸ μικρᾶς ἐσχάρας, ἢ καὶ μετρίαν ἐπίσης κατὰ βάλος, πύησιν μεταξὺ ἐνός ἢ δύο ῥαυμάτων, εἰς δύο ἢ ἑνωσις δὲν ἐπετεύχθη κατὰ πρῶτον σκοπὸν καὶ ἐπῆλθε πύησις. Ἐκ τούτων ἔπαται ὅτι ἡ κόριν τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἕσιν τῶν τραυμάτων, διότι τὰ ἡμέτη καὶ πλεον τούτων παρέμεινον ἐντελῶς ξηρά, τέσσαρα δὲ ἐπὶ δέκα καὶ τεσσάρων ἰάθησαν ταχέως, καὶ δύο μόνον ἐπούλωθησαν βραδέως καὶ μετὰ πύησεως, διὰ τῆς κατὰ δεύτερον δηλονότι σκοπὸν ἐνίστασις.

Αἱ τέσσαρες μερικαὶ ἐπιτυχίαι καὶ αἱ δύο ἀποτυχίαι ἀποδοτέαι μᾶλλον εἰς τὴν ἔλλειψιν προστατευτικοῦ ἐπιδέσμου ἢ τὴν κακίαν τοῦ ζώου διὰθεσιν, ἥτις ἐπίσης φαίνεται πιθανή, διότι τὰ ζῶα δυσφοροῦντα ὑπὸ τούτῳ ἐπιδέσμου ἀποβάλλουσι αὐτοῦ, διὰ πάντος μέτου καὶ οὕτω ἐκτίθενται αἱ τραυματικαὶ ἐπιφάνειαι αὐτῶν εἰς τὴν δράσιν παντὸς ἀντικειμένου, οἷον πῶας ἀκαθάρτου κλ., ὧς ἐπίσης ζῶα τινα ἐπάγονται ἐκ τῶν διαφόρων κινήσεων κακίαις εἰς τὰς τραυματικὰς ἐπιφανείας ὡς ἐκ τῶν ὁποίων παραβλάπτεται ἡ ἕσις. Τούναντίον εἰς τὸν ἀνθρώπου, διατήρησιν τῶν ἐπίδεσμων καὶ ἐκουσίως ὑποβάλλοντα τὸ μέλος εἰς ἀκίνησιν, τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον ὡς ἢ ἐν τοῖς νοσοκομείοις πεῖρα καταδεικνύει ἀποβαίνει λυσιτελεστάτον διὰ τὴν ἕσιν τῶν τραυμάτων μ' ὄλην τὴν ἐνίστασιν κακίαν τῶν τραυματικῶν ἕσιν.

Ἐξ ζῶα ἐκ τῶν εἰς τὴν διὰ τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου θεραπείαν ὑποβλήθέντων (τέσσαρες κόνικλοι καὶ δύο ἰνδοχείροι) ἔθικον τὰ μὲν τέσσαρα τὴν κέμπτην, τὰ δὲ δύο τὴν δωδεκάτην ἢ δεκάτην τρίτην ἡμέραν. Εἰς ποίαν αἰτίαν ἀποδοτέος ὁ θάνατος οὗτος; Λίαν πιθανῶς εἰς τὸν τραυματισμὸν, διότι εἰς ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν πειραμάτων καὶ κόνικλοι καὶ ἰνδοχείροι ὀνήσκουσι χωρὶς προφανοῦς αἰτίας ἕνεκα τῶν σπουδαίων τραυματισμῶν. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν βεβαίως δὲν προκίεται περὶ σηψαιμίας, καθότι ἐπὶ μὲν τῶν τεσσάρων θανόντων ζῶων οὔτε ἐπιγενῆς αἰμορραγία οὔτε πύησις ἐγένετο, εὐρέθη δὲ ἀναταμέντος τοῦ κοιλώματος οὐλὴ κανονικὴ καὶ τελεία, τουτέστιν ἑνωσις τῶν κατ' ἐπιπολήν καὶ κατὰ βάλος στρωμάτων πρὸς ἀλληλά χωρὶς μεσολαβήσεως μεταξὺ αὐτῶν ὑγροῦ αἱμακροῦ ἢ πυώδους, ἐπὶ δὲ τῶν ἑτέρων δύο ἀληθῶς ἐπεγένετο περιωρισμένη καὶ μερικὴ πύησις περὶ ἧς ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω, τὸ πύον ὅμως ἦτο ἀγαθὸν καὶ τὰ ζῶα δὲν ἐνόσησαν.

Ἐνοσθέντος διὰ χημικῆς ἀναλύσεως βισμούθιου ἐν τῇ ἡπατι καὶ τοῖς πνεύμοσι τῶν δύο θανόντων ζῶων προετάθη τὸ ζήτημα, μήτοι ὁ θάνατος ἦτο ἀπότοκος δηλητηριάσεως διὰ βισμούθιου. Ἄλλ' εἶναι ἀπαχρῶν λόγος πρὸς ἐξήγησιν τῆς δηλητηριάσεως, διότι μακρὰ βισμούθιου ποσότης ἀναποδεῖται ἤδη διὰ τῆς κυκλοφορίας ἐν τῷ πρὸς στήθεισθεσιν ὄργανοις; Βεβαίως ὄχι, διότι καὶ τὰ πειράματα τοῦ Orfila καὶ ἄλλων καταδει-

κνύουσιν ότι τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον ἀποβάλλει ἐπιβλαβὲς ἢ καὶ δηλητηριώδες μόνον όταν δὲν ᾖ καθαρὸν καὶ ἐμπεριέχῃ ἀρσενικόν, ἀλλὰ καὶ ἢ κλινικῆ παρακτῆρησις καταδεικνύει ἐκάστοτε ότι μεγάλα ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου δόσεις καὶ μέχρι 8, 10 καὶ 15 γραμμάτων, κατὰ τοὺς Troussseau καὶ Monperet. οὐδὲν δυσάρεστον ἀποτέλεσμα ἐπαίγονται ἀρκεῖ τὸ φάρμακον νὰ μὴ περιέχῃ ἀρσενικόν, τὴν σήμερον δὲ χάρις εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς τεχνικῆς τῶν σκευασμάτων παρασκευῆς τοιοῦτος κίνδυνος δὲν ὑφίσταται.

Ἀφ' ἑτέρου εἰς τὰ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων μέχρι τοῦδε πειράματα ἐν τοῖς νοσοκομείοις τῆς χρήσεως τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου εἰς τὰ τραύματα οὐδὲν τοιαύτης φύσεως φαινόμενον παρατηρήθη. Ἀληθῶς ἐν τῇ Revue de Chirurgie τοῦ 1883 ἐν Σελ. 752 ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Kocher καὶ Israël δύο περιστατικὰ ἐπὶ ἀνθρώπων καθ' ἃ ἀνεφάνη διακοῦσις τῆς διὰ τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου θεραπείας τῶν τραυματικῶν ἔντονος στοματικῆς χωρὶς ὅμως ἑτέρου δυσκρέστου φαινομένου τεκμηριασθέντος δηλητηρητικῶν διὰ βισμούθιου, ἢς ὡς γνωστὸν ἢ στοματικῆς δὲν εἶναι παραμαρτοῦν σύμπτωμα.

Ἐκ τούτων ἔπεται ότι ὁ θάνατος τῶν περι ὧν ὁ λόγος ζώων δὲν προήλθεν ἀπὸ δηλητηριάσεως, ἢ ἀπὸ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἀντενδεικνυούσης τὴν χρῆσιν τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου εἰς τὴν ἐπίδησιν τῶν τραυματικῶν, τοῦναντίον τὰ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων μέχρι τοῦ νῦν πειράματα, τῆς δόσεως μὴ υπερβαίνουσιν τὸ ἐν ἡ τὰ δύο γραμμάτων, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς χρήσεως αὐτοῦ, ἄλλως ἢ προσημειωθεῖτα ὅπως ἀρκεῖ εἰς τὰς πολλὰς τῶν περιστατικῶν πρὸς τὸν ἐπιδικωκόμενον σκοπὸν.

Σημειωτέον ότι εἰς τὰς ἀνατομείσας οὐλὰς, 10, 15, 20 καὶ ἤ καὶ 60 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐγχείρησιν, εὐρέθη ἰκανὴ ποσότης λευκῆς οὐσίας στενῆς ἠνωμένης μετὰ τῶν ἰσθῶν, ἢ λευκὴ αὕτη οὐσία βεβαίως ἦτο ὑπονιτρικὸν βισμούθιον μὴ ἀναποθὲν, ὅπερ ὅμως καίτοι παρκαμείναν δὲν προῦκάλεσε πύησιν. Ἡ μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων πεῖρα δὲν παρουσίασε φαινόμενον δυσάρεστον, τοῦτέστιν ἐπιγενῆ πύησιν, ἐκ τῆς παραμονῆς ἐν τῇ οὐλῇ μέρους τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου.

2. — Χρήσις τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου διὰ ραντισμοῦ. — Ἐπὶ ἐννέα ζώων ἐγένετο χρῆσις τῆς κόψεως τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου διὰ ραντισμοῦ ἀφθόνου τῆς τραυματικῆς ἐπιφανείας δι' ὕδατος ἀπεσταγμένου ἐνέχοντος ἄλλοι τοῦ βισμούθιου.

Ἐἰς τὰ δύο ἐκ τῶν ἐννέα ζώων τὸ μίγμα τοῦ βισμούθιου καὶ ὕδατος εἰς ἀναλογία 1 : 100 διηθήθη διὰ χάρτου πρὸς τῆς χρήσεως πρὸς ἀφαιρέσιν ὀγκωδῶν ψιγμάτων, εἰς ἀμφότερα καὶ τὰ ζῶα ἢ ἐνωσις τοῦ τραύματος ἐγένετο διὰ πύησεως, πιθανῶς ἕνεκα τῆς ἐλαχίστης τοῦ βισμούθιου ποσότητος.

Ἐἰς ἐν ζῶον εἰς τὸ ὁποῖον τὸ μίγμα ἦτο εἰς ἀναλογία 1 : 10 χωρὶς διηθήσεως ἢ ἐνωσις ἐγένετο τελεία καὶ τάχιστα.

Ἐκ τῶν ἐξ τελευταίων, εἰς ἃ τὸ μίγμα εἰς ἀναλογία 1 : 100 δὲν διηθήθη, τὰ μὲν δύο ἰκόθησαν τάχως χωρὶς πύησεως, τὰ δὲ ἕτερα δύο μετὰ ἐλαχίστην πύησιν εἰς δύο ἢ τρεῖς σημεῖα τῆς ἐπιφανείας, εἰς τὰ δὲ τελευταία δύο ἐπῆλθεν ἀποδόλλησις τῶν χειλέων τοῦ τραύματος καὶ πύησις καθ' ἅπασαν τὴν τραυματικὴν ἐπιφάνειαν. Ἐξ ἀπάντων τούτων τῶν ζώων δύο μὲν κόνικλοι ἔθικον τάχως χωρὶς ἀποχρώσεως αἰτίας καὶ βεβαίως συνεπέλα τοῦ τραυματισμοῦ, εἰς δὲ ἰνδόχοιρος πολλῶν βραδύτερον τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν συνεπέλα ἐξεντλήτως ἕνεκα τῆς ἐπελοθῆσις πυρρῆσις.

3. — Χρήσις τοῦ ἐνύδρου βισμούθιου. — Ἐπειδὴ τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον εἶναι φάρμακον σύνθετον μυστηριώδες τοῦ ὁποῖου τὰ ἀποτελέσματα ἀποδοτέα ἐν μέρει μὲν εἰς τὸ ἐκλυόμενον ἐκ τῆς ἐπαφῆς μετὰ τοῦ ὕδατος νιτρικὸν ὀξύ, ἐν μέρει δὲ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ βισμούθιον, ἐγένετο χρῆσις εἰς τινὰ πειράματα τοῦ ἐνύδρου βισμούθιου ἢ τοῦ ἐνύδρου ὀξειδίου τοῦ βισμούθιου.

Ἐπὶ ἐξ ζώων εἰς τὴν τοιαύτην θεραπευτικὴν ἀγωγὴν ὑπόβληθέντων τρία μὲν ἐθεραπεύθησαν χωρὶς αἰμορραγίας καὶ πύησεως, ἐν μετὰ ἐπιπολαιάν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας πύησιν, καὶ δύο μετὰ κατὰ βάλος καὶ παρατεταμένην πύησιν, οὐδὲν δὲ τούτων ἔθικον.

Ἐἰς ἰνδόχοιρος, ἔβδομον ζῶον τοῦ πειράματος, τραυματισθεὶς κατὰ τὸν λαίμυρα καὶ τὴν ῥάχι, ἰκόθη μὲν τὸ πρῶτον διὰ τῆς κατὰ πρῶτον σκοπὸν ἐνώσεως, τὴν τριακοστὴν ὅμως ἀπὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἡμέραν ἔσχεν ἀφθονον πύησιν συνεπέλας τῆς ὁποίας ἔθικον.

Ἐἰς γένει τὰ διὰ τοῦ ἐνύδρου βισμούθιου ἀποτελέσματα εἶναι ἀνάλογα τοῖς διὰ τοῦ ὑπονιτρικοῦ, ἐξ οὗ συμπεραίνεται ότι ἀμφότερα αἰ οὐσίαι αὗται θεωρητέαι ὡς ἀντιφλογιστικαὶ καὶ ἀντιπυητικαὶ ὅπως τὸ φανικὸν ὀξύ, τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὰ ἕτερα ἀντισηπτικά.

Τὸ περὶ τῶν ἰδιότητων τούτων τοῦ βισμούθιου συμπέρασμα ἐπιβρῶνεται ἐκ τοῦ περιγενομένου συγκριτικῶν πειραμάτων ἐνεργηθέντων ἐπὶ ζώων δι' ἰτεῦλικου ὀξέος, κόψεως ἀμύλου, διὰ νιτρικοῦ ὀξέος εἰς ἀναλογία 1 : 500, καθ' ἃ κατὰ πρῶτον σκοπὸν ἐνωσις τῶν τραυματικῶν πάντοτε ἀπέτυχεν, ἐπεγένετο δὲ συγχρόνως καὶ ἐπιγενῆς αἰμορραγία καὶ πύησις καθ' ἅπασαν τοῦ τραύματος τὴν ἔκτασιν.

Ἐπειδὴ μέχρι τοῦ νῦν πειράματα ἐπὶ ἀνθρώπων διὰ τοῦ ἐνύδρου βισμούθιου δὲν ἐγένοντο, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου ἐκλυόμενον νιτρικὸν ὀξύ οὐ μικρὸν συμβάλλει εἰς τὴν τοῦ τραύματος ἐπούλωσιν, προτιμητέον εἰς τὴν κλινικὴν χρῆσιν τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον. Ἐπίσης προτιμητέος ὁ πρόπος τῆς χρήσεως τοῦ φαρμάκου εἰς κόνην, διότι συμ-

βάλλει εις την ταχύτεραν της τριχωματικής επιφανείας αποξήρανσιν, ητις καθίστησι περιττήν την χρῆσιν των διατοχῶν σωλήνων. (ἀκολουθεῖ).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ Η ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

(Συνεδρίασις τῆς 12 Ἰανουαρίου).

Πτωματίναι καὶ Μικροβίαια.

(Συνέχεια. Ἔρα Τόμ. ΙΕ'. σελ. 393).

Σχέσεις πτωματινῶν τιῶν πρὸς τινὰ πρῶτερον γνωστὰ ἄλκαλοειδή. — Πτωματίναι τινες, μόνιμοι ἢ πτητικαί, συγχέονται ἐνίοτε πρὸς ἕτερα δηλητηριώδη φυτικά ἢ ζωικά ἄλκαλοειδή ἀνάγκη ἐπομένως νὰ ταυθῶσιν ὅσα διακρίτως πρὸς ἀπογυγὴν ἀπέτης καὶ δὴ ἐπὶ ἱατροδικαστικῶν περιστάσεων.

Ἐξαιριζομένου τοῦ οἰνοπνεύματος ἀπὸ τοῦ ὀξίνου οἰνοπνευματοῦχου ἐκχυλίματος τοῦ ζηροῦ ὑπολείματος τῶν ἐν σήψει πτωματικῶν οὐσιῶν, ἐξουδετερουμένου τοῦ ὑγροῦ καὶ ὑποβαλλομένου εἰς ἀπόσταξιν, διοχετεύεται διὰ τῶν ἀτμῶν τῆς ἀποστάξεως ἐν τῷ ὑποδοχῆ ἄλκαλοειδῶς μεγάλως ἔχον τὰς ἀνκλογίαις πρὸς τὴν κωνικίνην ἢ βάσις αὕτη εἶναι ὑγρά, πτητικῆ, διαλυτὴ ἐν αἰθέρι, ὀσμῆς διαπεραστικῆς, καὶ πτητικῆ ὡς καὶ ἡ βάσις τοῦ κωνοίου, εἶναι πτωματίνη, ἢ μίγμα πτωματινῶν ὡς παραοῦρουσιν οἱ ἀτμοὶ τοῦ ὕδατος ὁ πρῶτος παρατηρήσας τὸ ἄλκαλοειδὲς τοῦτο Selmi διάκρινε συγχρόνως καὶ τὴν διαφορὰν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κωνικίνης κατ' ἐμὲ ἀγῆκει αὕτη εἰς τὴν πυριδικὴν κατηγορίαν, καὶ ἀπολαμβάνεται διὰ τῆς μίξεως τοῦ πυρελαίου καὶ φανελαίου.

Αἱ διὰ τοῦ αἰθέρος, ἐξαχθεῖται πτωματίναι ἀπὸ τῶν ἄλκαλικῶν διαλύσεων, μετρίως θερμινόμεναι μετὰ πυκνοῦ θεικοῦ ὀξέος ἢ κάλλιον μετὰ ὑδροχλωρικοῦ καὶ θεικοῦ ὀξέος μέχρις ἐκδιώξεως τοῦ πρώτου ὀξέος, ἀναδίδουσιν ὀσμὴν εὐάρεστον προσομοίαν τῆ τῶν ἀνθέων τῆς χρυσομηλέας, τοῦ ἀπίου ὁμοία ἀντίδρασις παρατηρήθη καὶ εἰς τὴν ἀτροπίνην, ἀλλ' ἡ σύγκρισις δὲν εἶναι εὐκόλος, διότι αἱ περὶ ὧν πρόκειται πτωματίναι, ἐλευθεραὶ καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸν ἀέρα ἐκτεθεισάι, ἀναδίδουσι τὴν ὀσμὴν τῶν ἀνθέων τῆς χρυσομηλέας, τοῦ ὅπερ δὲν συμβαίνει εἰς τὴν διάλυσιν τῆς ἐλευθέρας ἀτροπίνης, ἀφ' ἑτέρου ἡ ὀσμὴ αὕτη λίαν ἐλαφρὰ καὶ παροδικὴ ἐκ τῆς ἀτροπίνης εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ἔμμονος ἐκ τῶν πτωματινῶν, καὶ δὴ μετὰ τῶν ὀξέων, τέλος, διὰ τῆς ἀτροπίνης ἐπιγίνεται τελεία καὶ μακρὰς διαρκείας διαστολὴ τῆς κόρης, ἐνῶ διὰ τῶν προσημειω-

ἰσθῶν πτωματινῶν ἡ διαστολὴ εἶναι παροδική, ἀνώμαλος καὶ ταχέως συνοδεύεται ὑπὸ συστολῆς.

Κατὰ τὸν Selmi πτωματίναι τινες διαλυταὶ ἐν τῷ αἰθέρι συγχέονται πρὸς μετὰ τῆς δελφινίνης, ἢ ἄλλως οἱ χαρακτηρηθεὶς δὲν εἶναι τελείως ὀρισμένοι, καὶ ἡτις ἔχει γέσθιν δριμεταν, μετρίως πικρὰν, διὰ πυκνοῦ θεικοῦ ὀξέος παράγει χρωματισμὸν μελανέρυθρον, ὅμοιον χρωματισμὸν καὶ διὰ τοῦ βρωμιούχου ὕδατος καὶ διὰ τοῦ ἀντιδραστήριου τοῦ Frhode¹⁾, ἀλλ' αἱ πτωματίναι δὲν παρουσιάζουσι τὰς ἀντιδράσεις ταύτας: Ἀφ' ἑτέρου ἡ δελφινίνη ἐγγεομένη εἰς βάτραχον φονεῖ αὐτὸν τῆς καρδίας μενορῶσιν ἐν διαστολῇ, αἱ δὲ πτωματίναι φονεούσιν ἐπίσης τὸ ζῶον ἀλλ' ἐγκαταλιμπάνουσι τὴν καρδίαν ἐν συστολῇ καὶ κενῇ αἵματος. Ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας δὲν συμβάνουσιν οἱ διάφοροι πειραματισταί.

Οἱ Bronardel καὶ Boutmy ἐξήγαγον διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Stas ἀπὸ πτώματος ἐπὶ 18 μῆνας ἐν τῷ ὕδατι μείναντος ἄλκαλοειδῶς φέρρον τοῦς ἐξῆς χαρακτήρας.

- Μετέβαλεν εἰς κυκνοῦν τὸν ἐρυθρὸν τοῦ ἡλιοτροπίου χάρτην.
- Διὰ τοῦ ἀντιδραστήριου τοῦ Mayer ἀπετέλει ἀφθονὸν ζῆμα.
- Διὰ τοῦ καλίου λευκοῦ γναφαλιῶδες ζῆμα.
- Διὰ τοῦ ψυχροῦ νιτρικοῦ ὀξέος οὐδένα χρωματισμὸν, διὰ θερμοῦ δὲ χρωματισμὸν ἰσοειδῆ.

Ἡ βάσις λοιπὸν αὕτη διὰ τοῦ τελευταίου τούτου ἀντιδραστήριου παρεῖχεν ὄσας καὶ ἡ μορφίνην, ἡ κωδεΐνη, ἡ βρουκίνη, ἡ ἀτροπίνη, ἡ βερατρίνη ἀντιδράσεις. Διὰ μίγματος θεικοῦ ὀξέος καὶ διττοξειδίου τῆς βερατρίνης ἀπελαμβάνετο διὰ τῆς βάσεως ταύτης ἐν ψυχρῷ κεραμοχρῶδες χρωματισμὸς εἰς ἰσοειδῆ μεταβάλλομενος διὰ τῆς θερμίνσεως, νέος χαρακτήρ τῆς βερατρίνης διὰ πυκνοῦ καὶ ζέοντος ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος χρωματισμὸς ἐρυθρῶς κερασοχρῶδες, χαρακτήρ ἐπίσης χαρακτηρίζων τὴν βερατρίνην ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς πτωματινῆς ταύτης ἔθνησκον τὰ ζῶα μεθ' ὅλων τῶν κατὰ τοῦς μῆθ φαινομένων τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὴν βερατρίνην, ἐξ οὗ ἡ σύγκρισις τῶν δύο τούτων βάσεων εὐκόλος, ἂν μὴ ὑπῆρχεν ἡ διὰ τοῦ σιδηροκυανίου καλίου ἀντίδρασις, διότι ἡ βερατρίνη ἐπὶ τοῦ σώματος τούτου οὐδέπως ἐπιδρᾷ, τὸν κνῆτιον δὲ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος πτωματίνη μετέβαλεν ἀμέσως τοῦτο εἰς σιδηροκυανίου, ὅπερ τῇ προσθήκῃ χλωριούχου σιδήρου μετεβάλλετο εἰς κυκνοῦν τῆς Πρωσσίας.

Ἄλλων ἐν τοῦ παραδείγματος τούτου καὶ ἑτέρων προσομοίων ὅτι εὐκόλως προκύπτει ἀπέτη κατὰ τὴν ἀνίχνευσιν τῶν ἄλκαλοειδῶν ἐπὶ ἱατροδικαστικῶν περιστάσεων, ἂν μὴ μεγάλη καταβλήθῃ ὑπὸ τοῦ ἱατρο-

1) Παρασκευάζεται τὸ ἀντιδραστήριον τοῦτο διαλυομένου ἐνὸς χιλιοστογράμματος μολυβδαϊκοῦ νάτρου εἰς 100 κυβ. ἑκατοστόμ. πυκνοῦ θεικοῦ ὀξέος.

γνώμονος προσπάθεια πρὸς διακρίσιν τῶν πτωματινῶν ἀπὸ τῶν κυρίως ἀλκαλοειδῶν.

Ἐπίσης μεγάλη ἐπικρατεῖ σύγχυσις μεταξύ τῶν πτωματινῶν καὶ τῆς βίας τῆς ἀποκαλυφτένης νευρίνης. Μ' ὄλην τὴν μεθοδικὴν ἐργασίαν ὑπὸ τῆς ἐπι τούτῳ διορισθείσης ἐπιτροπῆς ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως τῆ 1885 πρὸς καθορισμὸν τῶν διακριτικῶν χαρακτήρων τῶν πτωματινῶν ἀπὸ τῶν φυτικῶν ἀλκαλοειδῶν, τὸ ἔργον μένει εἰσέτι ἀτελής, διότι ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη περιορισθεῖσα εἰς γενικὰς ἀντιδράσεις, ἤχθη εἰς συμπέρασμα δι' οὗ γεννῶνται ἐνδοιασμοὶ καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως τῶν πτωματινῶν, ἀποδοθειτῶν τῶν ἀντιδράσεων εἰς τὴν νευρίνην μεμιγμένην μᾶλλον ἢ ἤττον μετὰ ἐτέρων ὕλων. Τὴν σήμερον ὅμως μετὰ τὰς ἐμὰς ἐρεῦνας καὶ παρατηρήσεις, δι' ὧν σαφῶς καταδείκνυται ὅτι αἱ ἀπὸ τῶν σαρκῶν τῶν ἰχθύων ἢ μαστοφόρων ἐξαχθεῖσαι πτωματινὴ εἶναι σώματα ὠριμέα, ἀντιστοιχοῦντα διὰ τῶν ἀντιδράσεων εἰς τὰς πυριδικὰς καὶ ὕδροπυριδικὰς βάσεις, δὲν ὑπολείπεται ἀμφιβολία περὶ τῆς ὀντότητος τῶν πτωματινῶν καὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν ἀπὸ τῆς μὴ καθαρᾶς νευρίνης ἀποτόκου τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς ἀπανταχοῦ τῆς οἰκονομίας διακεχυμένης λευκίνης. Τὸ οὐσιώδες τῆς ἰταλικῆς ἐπιτροπῆς συμπέρασμα εἶναι ὅτι κατὰ τὰς λατροδικαστικὰς περιστάσεις τὰ ἀπὸ τῶν πτωμάτων παραγόμενα σηπεδονώδη ἀλκαλοειδῆ εἶναι ἐλάχιστα τὸ ποσόν, καὶ συνεπῶς ὅτι ἡ σύγχυσις εἶναι ἀδύνατος.

Ἰπὸ τοξικολογικὴν ἔποψιν ἡ νευρίνη διακρίνεται τῶν φυτικῶν δηλητηριωδῶν ἀλκαλοειδῶν τῶν κατὰ τὴν ζωὴν εἰσαχθέντων, καθότι τὸ καθαρόν ὕδροχλωρικόν αὐτῆς ἄλας παραληφθὲν δι' ὕδατος καὶ ἀκολούθως διὰ διττανθρακικοῦ νετρίου καὶ ἀναταραχθὲν τέλος μετὰ τῶν διαφόρων διαλυτικῶν δὲν παραχωρεῖ τὴν βάσιν, τοῦ ὅπερ συμβαίνει διὰ τῶν φυτικῶν ἀλκαλοειδῶν.

Εἰς τὰ ἐν σήψει σώματα ὑπάρχει καὶ ἑτέρα βία φέρουσα ἀπαντὰς τοὺς χαρακτῆρας ἐνδύρου ἀμμωνίου μετὰ πολλῶν αἰνοπνευματικῶν ριζῶν, διακρινομένη εὐκόλως τῶν φυτικῶν ἀλκαλοειδῶν.

Μέρος δεύτερον.

Φυσιολογικὰ ἀλκαλοειδῆ ἢ λευκωματινὰ.

Κατὰ πρῶτον ὁ Liebig τῆ 1849, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Potenkoffor, ἀνεκάλυψαν τὴν κρεατινὴν ἐν τοῖς οὔροις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κύνος, ἥτις εἶναι ἡ πρώτη εὑρεθεῖσα ζωικὴ οὐσία ἡ φέρουσα ἀλκαλικὰς ιδιότητας. Ἐκτότε ὅμως ἡ παρατήρησις αὕτη ἔμεινεν ἀνευ περαιτέρω ἐρεῦνης, δὲν ἐζητήθη ἡ σπουδαιότης τοῦ πράγματος, ἀλλ' οὔτε διὰ καταλλήλων ἐρευνῶν διευκρινίσθη τὸ ζήτημα τῆς δεκτικότητος τῆς ζωικῆς οἰκονομίας εἰς πα-

ραγωγῆν ἀλκαλοειδῶν. Ἀπεπλανήθησαν οἱ φυσιοδίφαι ὑπὸ τὸ κράτος ἰδεῶν πεπλανημένων, καθότι, γνωρίζοντες ὅτι ἡ κρεατίνη $C_4 H_9 A_2 N O_2$ ἀνεκαλύφθη εἰς τοὺς μᾶς συγγρόνως τῆ κρεατινῆ, ἐπίστευσαν ὅτι αὕτη παράγει τὴν νέαν ταύτην οὐσίαν ἀποβάλλουσα ὕδωρ ὑπὸ τὴν δράσιν τῶν ἁλόντων, τῶν ὀξέων, ἢ τῆς θερμότητος, καὶ ἐξήγησαν τὴν παρουσίαν τῆς κρεατινῆς ἐν τοῖς οὔροις, ὑποθέτοντες ὅτι τὸ ἄλκαλι τοῦτο προήχθητο ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀντιδραστηρίων ἐπὶ τὴν κρεατίνην ἥτις ἐφρόνουν ὅτι μετέβαινον ἀπὸ τῶν μυῶν εἰς τὰ οὔρα· ὁ δὲ Liebig διστείνεται προσέτι ὅτι ἡ κρεατίνη στερεῖται τῶν χαρακτηριζουσῶν τὰς ὄργανικὰς βάσεις ιδιοτήτων. Τοιαύτη ἡ ἐπι τὰ πνεύματα ἐπιβροή τῆς μέχρι καὶ νῦν εἰσέτι ἰσχυροῦσης πεπλανημένης θεωρίας, ὅτι τὰ ζῶα παράγουσι μόνον ἀζωτοῦχα σώματα τῆς φύσεως τῶν ἀμιδίων, καὶ τὸ πολὺ μεθύλιον καὶ τριμεθυλαμίνιον.

Ἐμνημονεύσαμεν ἀνωτέρω τῶν περὶ τῆς καρνίνης, χαλίνης καὶ νευρίνης ἀντιρρήσεων.

Τῆ 1869 ὁ Liebreich ἐπέστησεν ὅτι ἡ βεταίνη $C_5 H_{11} H_2 O_2$ ἀπαντᾷ ἐνίοτε ἐν τοῖς κατὰ φύσιν οὔροις. Τῆ δὲ 1880 ὁ Pouchot συνεπέρανεν ὡς πόρισμα ἐκτεταμένων ἐργασιῶν ὅτι ἐν τοῖς ἐκχυλίσμασι τοῦ ἀνθρώπινου οὔρου ὑπῆρχεν οὐ μόνον ἡ ἀλλαντοίνη, ἣν ἔκτισε ὁ Baeyer ἐθεώρησεν ὡς οὐρίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ καρνίνη, παρατηρηθεῖσα καὶ ἐν τῷ ἐκχυλίσματι τοῦ κρέατος, καὶ ἕτερον ἀλκαλοειδὲς οὐ τὴν ἀνάπτυξιν δὲν κατώρθωσεν, ἀλλ' ἀπήλαυσεν ἄλατα τοῦτου ὕδροχλωρικόν, χλωρισπλατινικόν εἰς μέγαρα ἑρθερομορφοειδῆ κρύσταλλα, χρυσεύοντα, χλωριοχρυσικόν εἰς μικρὰς βελόνας κίτρινους λίαν διαλυτὰς, καὶ χλωριοὑδροργυρικόν διὰ τοῦ ἀντιδραστηρίου τοῦ Nessler ἐπὶ τοῦ ἀλκαλοειδοῦς τοῦτου παρήχθητο ζῆμα κίτρινόλευκον, διὰ δὲ τοῦ ἐνωδίου ἰωδιούχου καλίου μελανοκίτρινόν.

Μετὰ ἔτος ἐβεβαίωθη ὅτι τὸ ἀλκαλοειδὲς τοῦ Pouchot ἐκέκμητο ἀπᾶσας τὰς γενικὰς ιδιότητας τῶν πτωματινῶν, ἐξ οὗ ὠρμήθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν κατὰ τὴν ζωὴν ὑπὸ φυσιολογικὰς περιστάσεις παραγομένων ὑπὸ τῶν ζῶων ἀλκαλοειδῶν. Τῆ 1882 ὁ Bouchard ἀνεκοίνωσε κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 5 Ἀυγούστου τῆς Πιολογικῆς ἐταιρίας ὅτι τὰ ἀλκαλοειδῆ οὐ μόνον ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς κατὰ φύσιν οὔροις τοῦ ἀνθρώπου εἰς μικροτάτην ποσότητά, ἀλλ' ἔτι ἐξέρχονται ἄλλαν ἐπαισθητῶς κατὰ τὴν πορείαν μολυσματικῶν τινῶν νόσων, τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐ.π. φρονεῖ δὲ ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὅτι τὰ ἀλκαλοειδῆ ταῦτα σχηματίζονται ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλήνι, ἐνθα ἀνευρίσκονται ἐν ἀφθονίᾳ, καὶ ὅτι ἀναποθένται ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ βλεννοῦμένου ἀποβάλλονται ἀκολούθως διὰ τῶν νεφρῶν.

Τῆ 1884 οἱ Lerpine καὶ Guerin ἐξήγαγον πτωματινὰς ἀπὸ τῶν οὔρων διὰ τοῦ αἰθέρος ἐπὶ πολλῶν παθολογικῶν περιστάσεων. Γ.

(ἐκτελούμε)

Ἐνέσεις εἰς Θεραπείαν τῆς Διαμέσου καρπιτίτιδος.—Ἐπι βαρέας διαμέσου καρπιτίτιδος, ἥτις ὡς τὰ πολλὰ εἶναι φύσει συφιλικῆς, κατὰ τὸν Albadin ἀρμόζει ἐνέσεις ὑποδόρειοι 10 σταγόνων ἐκ τῆς ἐξῆς διαλύσεως:

Rp. Mercur. Sublim. corros. Scr. 1.
Chloruret. Sod. » 2.
Solv. in
Aq. destillat. Unc. 3.
M. D.

Ἐκάστη σταγὼν τῆς διαλύσεως ταύτης περιέχει 5 χιλιοστογράμματα ἄχνης ὑδραργύρου. Ἡ ἐγχυσις ἐνεργεῖται ἀπαξ δι' ἡμέρας κατὰ τὴν βραχιν, τῆς αἰκίδος τοῦ σωληναρίου βυθιζομένης βαθέως ἐν τῷ δέρματι. Μετὰ δέκα ἡμέρας διακόπτεται ἡ θεραπεία καὶ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ 10 ἡμέρας δι' ἑτέρας τόσας, ἕως ἂν ἐν ὅλῳ ἐνεργηθῶσιν τριάκοντα ποιαῦται. Συγχρόνως ἀναγράφει τῷ πάσχοντι καὶ ἰωδιόσγον κάλιον εἰς δόσιν 2—3 γραμμῶν δι' ἡμέρας.

Θεραπεία τῆς ἀφθώδους αἰδοιτίτιδος.—Ἐπι αἰδοιτίτιδος ἀφθώδους, ἐπιγενομένης ὡς τὰ πολλὰ κατόπιν λειρίου εἰς παιδίσκας 1—5 ἐτῶν, καὶ ἐπιπλεγομένης οὐχὶ σπανίως ὑπὸ γαγγραινης, ὁ Sarazin παραινεῖ τὴν ἐξῆς θεραπευτικὴν ἀγωγὴν, διὰ γραφίδος μεστῆς κόνεως ἰωδιοφορμίου καλύπτεται ἡ πεφλογισμένη χώρα διὰ παχέος στρώματος ἰωδιοφορμίου, παρεντίθεται δὲ ἀκολουθῶς μεταξὺ τῶν χειλέων τοῦ αἰδοίου ἰκανὴ μοτοῦ ποσότης. Ἡ ἐπίδεξις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται ἀπαξ δι' ἡμέρας μέχρι ἰάσεως.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟΝ.
ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΖΑΒΙΤΣΑΝΟΥ.

Ἐν ἐνὶ τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ Cosmos, ἐδημοσιεύθη ἀρθρίδιον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «ἡ θεραπεία τοῦ πυρετοῦ καὶ τὸ κοράνιον», ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὁποίου δηλὸν γίνεταί, ὅτι ἡ χροῖσις τοῦ ὕδατος ὡς μέσου ἀντιπυρετικοῦ, οὐ μόνον παλαιστάτη τυγχάνει, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἱεροῖς βιβλίοις μνημονεύεται.
Τὴν μετάφρασιν τοῦ ἀρθρίδιου τούτου ἐθεώρησα καλὸν χάριν τῶν ἀνα-

γνωστῶν τῶν «Γαλλικοῦ» γὰρ δημοσιεύτω ἐρχόμενος, οὕτω ἐπὶ κούρος τῶν ὄτων ὁ ἐν Τριπόλει Ἀσκληπιάδης κ. Α. Σχίμφλε ἔγραψε περὶ τῆς ἀντιπυρετικῆς δυνάμεως τοῦ ὕδατος, ἐν τῇ περὶ ἀντιπυρετικῆς θεραπείας ἐξιολόγῳ διατριβῇ αὐτοῦ. Τὸ ἐν λόγω ἀρθρίδιον οὕτως ἔχει.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα, τὰ βιβλία τῶν Ἀράβων ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ τὰ ἱατρικὰ, ἐτιμῶντο μεγάλως διὰ τε τὴν ἀριστείαν καὶ τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτῶν χαρακτήρα. Ὁ ἱατρὸς κ. Bertheland, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐζήτησεν ἐν Ἀλγερῇ καὶ ὁ δὲ ὄνομα δι' ἐπισταμένης μελέτης ἤγαγεν εἰς φῶς πλείστας ὄσας θεραπευτικὰς τῶν Μουτουλμάνων παράδοσεις, ἀνευρὲν ἐσχάτως ἐν τῷ κορνίῳ, τῇ ἱερᾷ βίβλῳ τῶν δεικτῶν τοῦ προφήτου, καὶ ῥήσεις ἀνκφερομένας εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ πυρετοῦ διὰ μέσου τοῦ ὕδατος.

«Ὁ πυρετός, εἶπεν ὁ προφήτης, εἶναι πῦρ τῆς κολάσεως. Ἀπόψυξον αὐτὸν διὰ τοῦ ὕδατος, ἢ κατὰ τὰ λόγια τοῦ Ἰβου Ἀμπὸξ ἀπόσθεσον αὐτὸν διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ ἱεροῦ φρέατος Ζεμζέμ. Ἀσπὴ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀβου Βέκρ μετέβη παρὰ τινι γυναικὶ πυρεταύσῃ, ἐζήτησεν ὕδωρ, ἔχυσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀρρώστου καὶ εἶπεν. Ὁ προφήτης τοῦ θεοῦ συνέστησε τούδε— ἀπόψυξον τὸν πυρετόν, διότι πῦρ τῆς κολάσεως ἐστὶν αὗτος».

Ὁ κ. Bertheland ἀναφέρει ἐπίσης, ὅτι εἰς διαφόρους τῆς Ἀφρικῆς πόλεις, οἱ Ἀράβες παρεχούσιν εἰς τοὺς πυρετῶντας ὕδωρ ψυχρὸν, χρησιμεύον οὐ μόνον πρὸς λουσίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πόσιν, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπιφέρουσι τὴν κατὰ τὴν τῆς θερμότητος.

Κατὰ τὸν Ἀγάξ, ὅταν ὁ προφήτης κατελαμβάνετο ὑπὸ πυρετοῦ κατ' ἑρρακίον αὐτὸν δι' ὕδατος ψυχροῦ ἐπὶ τρεῖς νύκτας καὶ πρὶν ἢ διαψάσῃ ὀρθρία. Ἀρα ὡς ὁ προφήτης ἐπύρεσε, λέγει ὁ ἀψὺ ὑπερνηματιστής, ἐζήτησε ἀσπὴν πλήρη ὕδατος ὀροσεροῦ καὶ διέτασσε τὴν ἐπίχυσιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τεφαλῆς του. Ἐν τούτῳ καὶ τὸ ἐκ παραδόσεως κατὰ τὴν Ἀσηνὸβ λόγιον, ὁ προφήτης εἶπεν εἰς τοὺς ἀθρώπους, ἐπίχυσον ἐπ' ἐμοῦ ἑπτὰ ἀσκοὺς ὕδατος.

Οἱ Ἀράβες ἱατροὶ ἀποδίδουσι τὴν ἀντιπυρετικὴν δυνάμιν τοῦ ὕδατος εἰς τὴν πραυτικὴν ιδιότητα αὐτοῦ, εἰς τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς διαχεῖται ἐπὶ τῆς οἰκονομίας καὶ εἰς τὴν εὐτροπὸν ελαφρίαν, μεθ' ἧς ἐπιδρᾷ τελεσφόρως ἐπὶ τῶν ἐντέρων. Καὶ εἰς τινὰς μὲν περιστάσεις οἱ Ἀράβες ἱατροὶ συγγιτῶσι τὴν κατάπτωσιν τῆς θερμότητος τοῦ ὕδατος διὰ μέσου τοῦ πάγου ἢ τῆς χιόνος, ἀλλοτε δὲ παραγγέλλουσι τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἐν ἀσθενῶς χλιαρᾷ καταστάσει, ἰδίως δὲ ὅσῳκις τὸ ὕδωρ πρόκειται νὰ ἐπιδρᾷ κατ' εὐθείαν ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν νεύρων.

Παρακαλείται ὁ ἀνωνύμως ἐπιτείλας τῆ διευθύνσει τὴν 15 Ἰου-
νίου ἐξ Ἀθηνῶν συνδρομητῆς νὰ δηλώσῃ τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ὅπως λαμβάνῃ
τὸ φύλλον μὴ δεδιπλωμένον, ὅπερ ἀρμένως ἤθελε πράξει ἀπὸ τοῦδε ἡ
Διεύθυνσις ἐν ἧτὸ αὐτῆ γινώσκον τὸ ὄνομα.

ΠΙΚΡΟΠΗΓΗ EN BUDE
Rakoczy
ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΛΑΒΑΦΩΝ LOSER

Τὸ αὐτοφύες πικρὸν ὕ-
δωρ Rakoczy εἶναι ἐν
τῶν πλουσιωτέρων εἰς
στερεὰ συστατικά ὑδά-
των, ἅτε δὴ περιέχον ἐν
10000 μέρ. αὐτοῦ 571
μέρη στερεῶν συστατι-
κῶν, καὶ προτιμᾶται εἰς

τὰς νόσους τῆς κάτω κοιλίας διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀφθονοῦν
θεικῶν μαγνήσιον, κάλιον καὶ λίθιον.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πικροπηγὰς τὸ ὕδωρ
Rakoczy θεωροῦμενον παρ' ἀπάντων τῶν ἰατρῶν ὡς τὸ πρωτεύον προ-
μᾶται καθ' ἂς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἢ χρῆσις τῶν πικρῶν ὑδάτων,
διὸ καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστᾶται καὶ ὑπὸ Ἀκαδημιῶν καὶ ὑπὸ ἰατρῶν
ὡς ὑπὸ τῆς ἐν Βουαρπεστ ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Παρισίοις
ἀκαδημίας τῆς ἰατρικῆς, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν Fauvel ἐν Παρισίοις, Charle-
Ticheborn ἐν Λονδίνω, Τριανταφυλλίδου καὶ Mordtmann ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει, Ζουραν ἐν Ἀδριανουπόλει, Salein pacha ἐν Καίρω, Schi-
luss ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Zeissel καὶ Rokitansky ἐν Βιέννῃ, Seitz ἐν Μο-
νάχῳ, Vohl ἐν Κολωνίᾳ κλ.

Πωλεῖται ἐντὸς φιαλῶν προσφάτως ἐκκέντητε πληρουμένων παρ' ἀκα-
σιν τοῖς καταστήμασιν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τοῖς φαρμακείοις καὶ
φαρμακευποιείοις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κλινικὴ μελέτη ἐπὶ τῶν προδιαθετικῶν αἰτίων τῆς φθίσεως τῶν
πνευμόνων, ὑπὸ Στυριδωνοῦ Ἰω. Κανέλλη, ἰατροῦ. Εὐρίσκειται
παρὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐμπόρου κ' Ἰω. Κανέλλη ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 111
τιμωμένη δραχ. 1.

CH. FÉRÉ.—Traité élémentaire d'Anatomie médicale du Système
nerveux.—Paris. 1886. I. V. in 8. avec 213 fig. dans le texte.
Aux bureaux du progrès médical. Rue des Carmes 14. Prix.
10 fr.

BURNVILLE.—L'Année médicale. (Huitième année) 1885.—
Paris 1886. Chez Plon. Rue Garancière. No. 8. et 10.—Prix. 4 fr.